

1. kapitola

Okna Adamova auta byla zamlžená jejich horkým dechem. Byl vlhý večer krátce před západem slunce a vzduch voněl příslibem jara – ideální noc k tomu, aby stáhli okýnka a nechali se opájet vánkem a polibky. Cassie ale trvala na tom, aby je nechali zavřená. Chtěla mít soukromí a navíc se jí zamlouvalo, že mají s Adamem vlastní tajnou skrýš pro mazlení, oddělenou od zbytku světa matným sklem. S takovou příjdou pozdě na schůzi, ale to Cassie uvnitř jejich soukromého oblaku vůbec nevadilo.

„Už bychom měli jít,“ navrhla bez valného přesvědčení.

„Ještě pět minut. Bez tebe stejně nezačnou.“

To je pravda, pomyslela si Cassie. Jsem představená spolku. Tím spíš si ale nemůžu dovolit opozdit se kvůli rande se svým klukem.

Se svým klukem, zopakovala Cassie v duchu a při tom pomyslení se jí samou radostí zatočila hlava, znovu i po všech těch týdnech. Cassie zaujalo, jak zapadající slunce zvýrazňuje všechny odstíny Adamových rozčuchaných vlasů – od vínově rudých až po jasně zrzavé – a zářivé jiskry v jeho modrých očích.

Adam se k ní naklonil a zlehka políbil místočko na její šíji hned pod uchem.

„Tak dobře,“ povzdechla si Cassie. „Tři minuty.“

První polibek, který si dali jako skutečný pár, změnil Cassie život. Skutečně něco znamenal. Adamovy rty se dotkly jejích s rozvahou a vážností, jako by stvrzovaly nepsanou smlouvu, a Cassie to cítila každou částičkou svého těla. V tu chvíli pochopila, že tohle je láska.

Cassie předpokládala, že s dalšími dny se ten pocit zmírní, že se z líbání stane rutina, prostě zvyk, jenže v tom se spletla. Právě naopak, její city byly s každým dnem hlubší a intenzivnější. Právě teď seděli v autě před starým majákem na Shore Road a Cassie dobře věděla, že by se měli přestat líbat, ale nemohla si pomoci. Adam na tom nebyl o nic lín. Jeho zrychlený dech a naléhavost, s jakou ji objímal, toho byly jasným důkazem.

Nevypadalo by ovšem dobře, kdyby na svou první schůzi Kruhu v roli představené dorazila pozdě. „Už vážně musíme,“ prohlásila. Odtáhla se a položila Adamovi ruku na hrud', aby ho zarazila.

Zhluboka se nadechl a vydechl pusou, aby se uklidnil. „Já vím.“

Váhavě Cassie pustil z náručí, aby se trochu upravila. Ještě se párkrát zhluboka nadechl, spěšně si uhladil rozčuchané vlasy a následoval Cassie ven z auta.

Jak tak kráčeli loukou porostlou vysokou trávou směrem ke starému majáku, Cassie musela uznat, že tohle místo má neopomenutelné kouzlo starobylé venkovské stavby. Podle Melanie maják postavili na konci 18. století a jeho zchátralý vzhled to jen dokládá. Věž majáku byla vybudována ze šedého kamene a cihel a dosahovala skoro devadesáti stop, oproti tomu jeho spodní část tvořil malý, polorozpadlý dřevěný domek, kde kdysi bydlel strážce majáku. Dům sloužil jeho ženě a dětem,

aby mu mohly být nablízku, když se na věži věnoval svým povinnostem. Melanie jim také řekla, že se po dlouhá léta dědil z generace na generaci až do začátku 20. století, kdy maják vyřadili z provozu. Potom místní uvažovali o tom, že v něm zřídí muzeum, ale nakonec zůstal po celá desetiletí prázdný.

Adam se na Cassie usmál a ona na okamžik zapomněla dýchat. Zvedla petlici na dveřích a vešla dovnitř s Adamem v zádech. Členové Kruhu k nim při jejich slavném pozdním příchodu otočili hlavy jako jeden muž.

V tu chvíli Cassie poznala, že nechali ostatní čekat moc dlouho a všichni přítomní přesně vědí, co s Adamem provádějí. Cassie si prohlížela jejich tváře, ve kterých byla patrná různá škála emocí i tichá výtky.

V Melaniiných obvykle chladných očích zahlédla těžce skrývanou netrpělivost. Laurel se stydlivě zachichotala. Deborah usazená v koutě na kraji dřevěné lavice měla očividně na jazyku nějakou jízlivou poznámku, ovšem než s ní stihla vyrukovat, Chris a Doug, kteří si u okna pohazovali tenisákem, zahlásili jako jeden muž: „Že jste se konečně uráčili.“

Nick, který seděl na zemi opřený o zeď, se na Cassie podíval s kradmým náznakem bolesti v očích, až před ním Cassie musela uhnout pohledem.

„Adame,“ poznamenala Faye svým líným, zastřeným hlasem, „rozmazala se ti rtěnka.“

Všichni kolem se z plných plic rozesmáli a Adam zrudl jako rak. Diana upírala pohled na zem a cítila se trapně, možná kvůli nim, možná kvůli sobě. To, že teď Adam chodil s Cassie, přijala neočekávaně dobře, ale i její vstřícnost měla své hranice.

„Teď už bychom se mohli všichni uklidnit,“ prohlásila a napřímila se. „Posaďte se prosím.“

Diana mluvila, jako by smích utichl, ale ostatní se dál bujaře smáli.

„Prvním bodem naší schůze,“ pokračovala, „je otázka, co uděláme s mistrovskými artefakty.“

Tím čarodějky a čaroděje spolehlivě umlčela. Mistrovské artefakty – diadém, stříbrný náramek a kožený podvazek – patřily původnímu spolku Černého Johna. Po staletí byly bezpečně ukryty, dokud Cassie nepřišla na to, že jsou schované v krbu v kuchyni její babičky. Kruh díky nim porazil Černého Johna, ale od té doby rozhodnutí o tom, jak s nimi naloží dál, odkládali. Tento večer ovšem přišel čas rozhodnout o jejich dalším osudu.

„Přesně tak,“ přikývla Cassie a přistoupila k Dianě doprostřed místnosti. „Teď máme skutečnou moc a musíme –“

Co vlastně? Co musí udělat?

Cassie se otočila k Dianě. Její zelené oči a plavé vlasy zářily dokonce i v přízračném světle lucerny uvnitř starého domu. Pokud někdo věděl, co by měl Kruh dělat dál, byla to Diana.

„Myslím, že bychom měli nějakým způsobem zničit jejich moc,“ prohlásila Diana jasným, melodickým hlasem, „aby je nikdo nemohl zneužít.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Dianin návrh všechny šokoval. Pak ticho přerušila Faye.

„Děláš si srandu?“ pohodila hlavou. „Ty a Adam jste strávili půl života jejich hledáním.“

„Já vím,“ odpověděla Diana. „Ale po tom všem, čím jsme si prošli, a po porážce Černého Johna mám pocit, že tak velká moc nepřinese nic dobrého ani nám, ani nikomu jinému.“

Cassie byla stejně překvapená jako Faye. Nikdy by nečekala, že od Diany uslyší taková slova, rozhodně ne od Diany, kterou Cassie znala.

Adama Dianin návrh taky vyvedl z míry, ale nic neříkal. Představení spolku mluvili vždy jako první. Tak znělo odvěké pravidlo.

Cassie vycítila, že se pozornost ostatních soustředí na ni. V čele spolku stál triumvirát, a to znamenalo, že měla stejný vliv jako Diana a Faye. Cassie chtěla taky uplatnit svou autoritu a otevřeně a jasně vyjádřit vlastní názor, jenže se nechtěla stavět proti Dianě.

„Proč jsi změnila názor?“ zeptala se.

Diana si zkrřížila útlé paže přes hrud. „Nejsem první ani poslední, kdo kdy změnil názor, Cassie.“

„Výborně,“ ozvala se Faye a upřela na Dianu své medově zlaté oči. „A já s tebou zásadně nesouhlasím. Byla by věčná škoda artefakty nepoužívat. Když už nic, tak bysme s nimi mohli provádět různé experimenty.“ Ústa se jí zkrřížila do krutého úsměšku. „Nemám pravdu, Cassie?“

„Ehm,“ zaváhala Cassie. Tohle byla ošemetná situace. Svým způsobem v téhle věci souhlasila s Faye. To bylo poprvé, kdy se s ní na něčem shodla, jenže se nechtěla stavět na její stranu proti Dianě. Copak ale mohli artefakty jen tak zničit? Co kdyby se Černý John vrátil? Mistrovské artefakty byly jedinou zbraní, kterou by se mohli bránit. Proč to s ní Diana nemohla probrat dřív?

„Můžeme požádat Constance o pomoc s jejich zničením,“ navrhla Diana. „Pokud se tedy rozhodneme je zničit.“

Melaniina prateta Constance pomáhala Kruhu s čarováním. Od té doby, co loni v zimě začala svou moc využívat, aby uzdravila Cassiinu mamku, už se o své znalosti dávných rituálů dělila mnohem ochotněji.

„Myslím, že Constance bude znát kouzlo, které k tomu můžeme použít,“ pokračovala Diana. „A vsadím se, že teď,

když jsme se Černého Johna jednou provždy zbavili, bude souhlasit s tím, abychom artefakty zničili.“

Cassie viděla, že si Diana stojí pevně za svým. A stejně tak Faye – do jejích ostrých rysů se znovu vloudila stará známá urputnost.

„Měli bysme o tom hlasovat,“ ozval se rázný hlas. Patřil Nickovi, který na schůzích Kruhu promlouval jen zřídka. To, že vyjádřil svůj názor, Cassie poněkud vyvedlo z míry.

„Nick má pravdu,“ připojila se k němu Melanie. „Při tak důležitém rozhodnutí by měl mít hlas každého z nás stejnou váhu.“

Diana přikývla. „Souhlasím.“

Faye dramaticky mávla rukou s rudými nehty směrem k členům spolku. „Pro mě za mě,“ pronesla sebevědomě, jako by už měla vítězství v kapse.

Melanie vstala a přešla do středu místnosti. Cassie si uvědomila, že je to právě ona, kdo pokaždé řídí hlasování Kruhu.

„Všichni, kdo jsou pro zničení mistrovských artefaktů,“ řekla Melanie, „zvedněte ruce.“

Jako první se přihlásila Diana, ke které se přidala Melanie a pak Laurel. Po chvíli zvedl ruku i Nick a nakonec Adam.

Cassie nevěřila vlastním očím. Adam podpořil Dianu, i když Cassie věděla, že by raději artefakty zkoumal.

„Všichni, kdo souhlasí se zachováním artefaktů,“ pokračovala Melanie, „zvedněte –“

„Počkej,“ zarazila ji Cassie. Na okamžik se zamyslela, a propásla tak šanci přidat se na stranu Diany.

Faye se zasmála: „Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, Cassie. A krom toho, kdo nehlasuje pro Dianu, hlasuje pro mě.“

„To se pleteš,“ zarazila ji Cassie a překvapila tím samu sebe. „Hlasuju sama pro sebe.“

Odmělčela se, podívala se na Adama a viděla, že se na ni hrdě usmívá.

„Mám třetí návrh,“ oznámila ostatním. „Artefakty si pro případ potřeby ponecháme. Nemusíme zničit jejich moc, ale nebudeme s nimi ani provádět žádné experimenty.“

„V tom případě,“ odpověděla Faye, „se artefaktů ráda ujmu do doby, kdy bysme je mohli zase potřebovat.“

„Na to zapomeň,“ odbyl ji Adam.

Cassie zvedla ruku. „Ještě jsem neskončila.“

Upřela pohled na Faye a pak na Dianu. „Navrhuji, aby každá představená ukryla jeden magický předmět, aby mohly být použity, jen když o tom bude vědět celý spolek.“

Po jejích slovech se rozhostilo ticho, jak čarodějky a čarodějové uvažovali o novém návrhu.

Byl to dobrý nápad. Cassie si tím byla jistá. Jen netušila, jak ji to řešení právě teď a tady napadlo. Ve chvíli, kdy otevřela pusku, ještě neměla nejmenší ponětí, co vlastně řekne.

Diana promluvila jako první: „Zní to jako přijatelný kompromis. Melanie, chtěla bych zopakovat hlasování.“

„Přidávám se k návrhu na opakování hlasování,“ řekl galantně Nick.

Melanie povytáhla obočí. „Tak dobře. Všichni, kdo jsou pro... Cassiin návrh, zvedněte ruce.“

Přihlásili se všichni kromě Deborah, Suzan a Faye.

„Takže je rozhodnuto,“ usoudila Melanie.

Faye zůstala stát naprosto nehybně. Nehnula ani brvou, ale tváří jí přeběhl temný stín.

Suzan vyskočila ze židle se slovy: „Co se dá dělat. Takže jsme hotoví a já umírám hladu. Můžem se jít najíst?“

„Jo, dáme si tacos,“ přidal se Sean.

Čarodějky a čarodějové se jeden po druhém zvedali. Začali si sbírat věci a bavit se o tom, že se později sejdou u Melanii-ny pratety Constance, aby si procvičili zaříkání. Diana sfoukla svíčky a zhasla lucerny. Faye se po celou dobu nepohnula.

„Hej,“ ucedila.

Přestože Faye stála na opačné straně místnosti, Cassie instinktivně o krok ustoupila.

„Moc se nenaparuj.“

Faye došla loudavě až k ní a naklonila se vpřed. Cassie ucítila její opojný parfém. Z té vůně se jí zatočila hlava.

„Možná jsi vyhrála bitvu,“ sykla Faye, „ale... no, zbytek už znáš.“

Cassie se odtáhla mimo Fayin dosah. Ještě pořád nedovedla ovládnout svůj strach, kdykoli jí Faye začala vyhrožovat. Bez ohledu na to, jestli je Faye silnější, nebo ne. Pro Faye byla příznačná téměř nepřičetná umíněnost a naprostá absence morálních zábran. Nedalo se s ní diskutovat, proto byla nebezpečná.

„Jsme na stejné straně,“ namítla chabě Cassie. „Máme ten samý cíl.“

Faye přimhouřila medové oči.

„Ne, to nemáme,“ ujistila ji. „Alespoň zatím.“

Znělo to jako hrozba a Cassie věděla, že Faye svoje výhrůžky myslí smrtelně vážně.